

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoPr/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3522203577
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3522203577.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu A. B. C. a sudkýň A. D. E. a A. F. G. v spore žalobcu Správa ciest Trenčianskeho samosprávneho kraja, so sídlom Trenčín, Brnianska 3, IČO 37 915 658, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Marek Doktor, s. r. o., so sídlom Trenčín, Legionárska 7735/31B, IČO 52 536 891 proti žalovanému H. I. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. A. XXX, zastúpenému Mgr. Et Mgr. Líviou Šouc Kostovou, advokátkou, so sídlom Žiar nad Hronom, Pod Donátom 5, IČO 44 465 203, o zaplatenie 5.522,17 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č.k. NM-7Cpr/24/2022-152 zo dňa 14. mája 2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobca **m á** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.522,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.522,17 eur od 06.05.2022 až do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (II. výrok). Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že medzi žalobcom ako zamestnávateľom a žalovaným ako zamestnancom bola riadne uzatvorená pracovná zmluva na dobu neurčitú. Potom, ako žalobca dal žalovanému výpoveď z pracovného pomeru a žalovaný sa domáhal na súde určenia neplatnosti tohto právneho úkonu a zároveň náhrady mzdy, strany sporu v súdnom konaní, vedenom pod sp. zn. NM-10Cpr/53/2019 uzavreli zmier, na základe ktorého mal žalobca vyplatiť žalovanému sumu 16.908 eur brutto do 30.06.20214 ako náhradu mzdy. Pokiaľ pred samotnou úhradou uvedenej sumy žalovaný viedol rokovanie o náhrade mzdy a o urovaní z pracovnej zmluvy, pričom za dohodnutou sumou bolo uvedené „brutto“ a dostal výplatnú pásku za obdobie máj 2021, kde bola uvedená suma 16.908 eur ako brutto a aj suma 11.385,83 eur netto, musel žalovaný jednoznačne vedieť, že ak mu na bankový účet prišla celá výplata v hrubom vyčíslení (brutto), tak došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu bez právneho dôvodu vo výške 5.522,17 eur (žalovaná suma v tomto konaní), nakoľko zo zákona je zamestnávateľ povinný za zamestnanca odvádzať všetky dane a poistné plnenia, ktoré sa viažu k mzde zamestnanca. Listom zo dňa 11.04.2022, doručenému žalovanému dňa 20.04.2022, žalobca žalovaného vyzval na vrátenie bezdôvodného obohatenia v lehote 15 dní. Zo strany žalovaného k plneniu nedošlo, preto súd žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi žalobou uplatnené bezdôvodné obohatenie s príslušenstvom. Vec právne odôvodnil ust. § 1 ods. 2, § 222 ods. 1, 2 a 6 Zákonníka práce, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. V dôvodoch svojho rozhodnutia podporne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9CdoPr/13/2024 zo dňa 26.03.2025, kde v obdobnej veci súd vyslovil záver, že „zamestnanec nie je povinný sám odvádzať

zo svojej mzdy daň
ods. 1 a § 262
trov konania v rozsahu 100 %.

a plniť odvodové povinnosti...“. O trovách konania rozhodol podľa § 255
ods. 1 a 2 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby postupom podľa ust. § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Podaným odvolaním namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP). Uplatnené odvolacie dôvody v podanom odvolaní špecifikoval. Súdu vytýkal nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia, nakoľko konajúci súd žalovanému nedal odpoveď na to, akým spôsobom mal vedieť (resp. nemal byť dobromyseľný), že ide o sumy nesprávne určené, alebo omylom vyplatené, ak samotná mzdová účtovníčka nedokázala určiť, aká suma má byť v skutočnosti žalovanému vyplatená. Nepovažoval za správny postup súdu, ktorý v konaní v spore s ochranou slabšej strany prezumuje nedobromyseľnosť žalovaného. Uviedol, že vo vykonanom dokazovaní nenachádza oporu skutkové zistenie súdu, že žalovaný obdržal výplatnú pásku pred samotnou úhradou spornej sumy. Žalovaný explicitne zdôrazňoval, že výplatná páska mu bola doručená až potom, čo boli na účet žalovaného uhradené sporné finančné prostriedky. Z výpovede svedkyne A. L. (mzdovej účtovníčky žalobcu) bol presvedčený, že je to práve účtovníčka žalobcu, ktorá mohla vedieť, že ide o sumy nesprávne určené. Ak mzdová účtovníčka nebola schopná uvedené vyhodnotiť, je otázka na súd, z čoho usudzoval, že žalovaný túto skutočnosť mal/mohol vedieť. Doplnil, že žalovaný v minulosti nikdy nevykonával služby účtovníctva, a teda nemá žiadne poznatky o mzdovom účtovníctve. Súdu tiež vytýkal nesprávnu aplikáciu ust. § 226 ods. 6 Zákonníka práce, ktorá vzhľadom na vykonané dokazovanie (najmä v zmysle výsluchu osoby A. L. zo dňa 27.01.2025) nie je prípustná. Vyslovil presvedčenie, že súd mal pri vyhodnocovaní dobromyseľnosti použiť objektívne kritériá a mal sa vysporiadať s otázkou „ako nemohol byť žalovaný dobromyseľný, keď ani samotná mzdová účtovníčka (v kontexte jej výsluchu) nedokázala vyhodnotiť čiastku, ktorá mala byť žalovanému vyplatená?“.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov konania. Vyjadril sa ku každému z uplatnených odvolacích dôvodov. Uviedol, že pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní uvádza, že počas celého konania popieral a zdôrazňoval, že výplatná páska mu bola doručená až po tom, čo boli na účet žalovaného uhradené sporné finančné prostriedky, ide o nové skutkové tvrdenia, žalovaný nikdy v konaní neuvádzal, že by mu bola výplatná páska doručená až po tom, čo boli na účet žalovaného uhradené sporné finančné prostriedky a už vôbec nespochybňoval doručenie výplatnej pásky a neuvádzal, že nemohol vedieť, že zaplatená suma mu nepatrí, lebo nemá výplatnú pásku. Napriek tomu moment doručenia výplatnej pásky nepovažoval za smerodajný, nakoľko žalovaný mal k dispozícii uznesenie o schválení zmluvy, z ktorého vyplýva, že ide o náhradu mzdy a sumu brutto, a teda žalovaný musel vedieť, že mu bola nesprávne zaslaná suma, keďže z uznesenia vyplývalo, že ide o sumu brutto, t. j. že sa z nej platia odvody. K námietke žalovaného, že to, že sa nemá vyplácať suma brutto, v podstate nevedela ani mzdová účtovníčka, a teda argumentuje tým, že prečo by to potom mal vedieť žalovaný, vo vyjadrení uviedol, že svedkyňa bola v súdnom konaní nervózna, z jej odpovedí je však možné vyvodiť, že počítala sumu netto, lebo vedela, že zo sumy brutto sa platia odvody a dane, a teda z vykonaného dokazovania vyplýva, že pozná rozdiel medzi netto a brutto, a teda vedela, že zo strany brutto sa majú platiť odvody a dane. Na tomto mieste potvrdil, že k nesprávnej výplате mzdy došlo celkovo u troch zamestnancov, z ktorých okrem žalovaného išlo aj o E. D., ktorá sa rozhodla, že sumu dobrovoľne vráti, spor je ukončený a H. M. D., ktorý spor prehral a spor je právoplatne skončený. Vo vzťahu k ďalším odvolacím dôvodom uviedol, že predmetný prípad je prejednaný skoršími rozhodnutiami vo veci H. M. D. (rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 07.08.2024, sp. zn. 19CoPr/9/2023 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.03.2025, sp. zn. 9CdoPr/13/2024), preto navrhol, aby odvolací súd rozhodol v súlade s princípom predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Žalovaný v odvolacej replike zotrval na svojej doterajšej argumentácii, že nemohol vedieť, ani z okolností predpokladať, že by išlo o nesprávne určenú, alebo omylom vyplatenú sumu. Uviedol, že doručenie výplatnej pásky s oneskorením je významné práve z hľadiska posúdenia, či zamestnanec mohol alebo mal z okolností predpokladať, že suma, ktorú prijal, bola nesprávna. Ak mu bola doručená výplatná páska späť, stratila svoju informačnú funkciu vo vzťahu k samotnému prevodu. Vo vzťahu k uzneseniu o schválení súdneho zmierného uznesenia uviedol, že je v ňom výslovne uvedené, že „strany sporu vyhlásili, že sú medzi nimi vysporiadané všetky práva a povinnosti týkajúce sa pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom zo dňa 09.12.2015 a nároky s ňou súvisiace s tým, že žalovaný uhradí trovy konania v rozsahu 600 eur bez DPH, pričom žalobca si nebude uplatňovať vyššie trovy konania.“ Žalovaný súdny zmierný uznesenie uzavrel s úmyslom definitívne ukončiť spory a nie sa opätovne súdiť o sumy, ktoré mu boli na jeho účet poukázané na základe platného a vykonateľného rozhodnutia súdu. K tvrdeniu právneho zástupcu žalobcu, že predmetná vec už bola prejednaná, uviedol, že každý súdny spor je potrebné posudzovať individuálne.

5. Žalobca v odvolacej duplike poukázal na opätovné prekrúcanie výpovede svedkyne zo strany žalovaného, ktorá aj v rámci svojho prednesu deklarovala, že vie, že z hrubej mzdy sa počítajú odvody a dane. Poukázal na to, že žalovaný výplatnú pásku nenapádal, t. j. nenapádal ani jej doručenie a spôsob a časový rámec doručenia. Považoval za potrebné uvedomiť si, že doručením výplatnej pásky zamestnanec nenadobúdal vedomosť o tom, že zo sumy sa majú platiť odvody. Túto vedomosť zamestnanec nadobudol už doručením uznesenia o schválení zmierného uznesenia. Celú argumentáciu žalovaného o vedomostiach z výplatnej pásky považoval za nezmyselnú a účelovú. Poukázal tiež na to, že žalovaný je osobou s vysokoškolským vzdelaním (má ešte vyšší dosiahnutý stupeň vzdelania než uvedená svedkyňa) a v prípade žalovaného ide o osobu, ktorá zastávala riadiacu funkciu, v rámci ktorej rozhodoval aj o mzdových nárokoch zamestnancov.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

7. Stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu, vrátane ich dôvodov a námietok (napr. sp. zn. I. ÚS 204/2010, II. ÚS 3/97).

8. Zákonnou náležitosťou úpravy odvolacieho konania v podmienkach civilného sporového procesu, založeného na princípe neúplnej apelácie, je povinnosť odvolateľa v odvolaní vymedziť dôvody, pre ktoré sa rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody). Odrazom splnenia si takejto povinnosti odvolateľa treba rozumieť možnosť odvolacieho súdu zaoberať sa v konaní o odvolaní výlučne tými dôvodmi, ktoré odvolateľ v odvolaní uviedol. Jedinou zákonnou prípustenou výnimkou z tohto pravidla je prihliadanie odvolacím súdom, z tzv. úradnej povinnosti súdu a aj bez namietania odvolaní, na existenciu väd, týkajúcich sa procesných podmienok. V podanom odvolaní žalovaný vymedzuje odvolacie dôvody tým, že namieta, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím uplatňuje odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP.

9. Pokiaľ ide o odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) spočívajúci v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že tento nie je uplatnený dôvodne. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonom a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných

procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

11. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takémuto uplatneniu, pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania, preto v odôvodnení rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

12. Pokiaľ žalovaný namieta, že súd prvej inštancie v rámci rozhodovania a odôvodnenia vôbec nezohľadnil, že ak mzdová účtovníčka nedokázala ako odborník určiť, aká suma mala byť v skutočnosti žalovanému vyplatená, tak ako to mal vedieť žalovaný, na ktorú (kľúčovú) otázku súd žalovanému nedal odpoveď, je podľa názoru odvolacieho súdu táto argumentácia žalovaného zjavne neopodstatnená. Za dôvodne uplatnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP nie je možné považovať, že žalovaný je nespokojný s postupom súdu, že nie je podľa jeho predstáv, že s ním nesúhlasí, a že sa s ním nestotožňuje. Možno dať za pravdu obojstranným (ich argumentácii v odvolacom konaní), že výpoveď svedkyne A. L. – mzdovej účtovníčky pôsobí sčasti nekonzistentne a rozporuplne, avšak v základných a zásadných otázkach svedkyňa potvrdila prax u žalobcu, že odvody a dane počítá software bez zásahu zamestnanca, celý TSK používa autorizovaný software s tým, že mzda bola uhradená na účet „v plnom rozsahu“ a potvrdenie o príjme a výplatná páska boli zaslané poštou s doručenkou. Z výpovede svedkyne nie je možné prijať žalovaným prezentovaný názor, že svedkyňa nemala vedomosť o tom, že zo sumy brutto treba vypočítať odvody a dane. Odvolací súd neprisvedčil ani argumentácii žalovaného, že súd v rozpore s výsledkami dokazovania v spore s ochranou slabšej strany prezumoval nedobromyseľnosť žalovaného.

13. Pokiaľ ide o odvoláciu argumentáciu žalovaného, spochybňujúcu skutkové vady napadnutého rozhodnutia, táto je založená výlučne na námietkach vo vzťahu k skutkovému záveru, že žalovaný pred samotnou úhradou dostal výplatnú pásku za obdobie máj 2021.

14. V posudzovanej veci nie je sporné, že žalobca poskytol žalovanému plnenie – náhradu mzdy vo výške podľa uznesenia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č.k. 10Cpr/53/2019-111 zo dňa 13.05.2021 v sume 16.908 eur brutto. Uvedeným rozhodnutím bol schválený zmierný sporový návrh ohľadne mzdy vyplývajúcej z pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom zo dňa 09.12.2015. Uvedeným zmierným rozhodnutím bolo rozhodnuté o žalobe žalobcu (v danom spore žalovaného), ktorou sa domáhal určenia, že výpoveď zo strany žalovaného (v danom konaní zo strany žalobcu) je neplatná a patrí mu doplatenie náhrady mzdy vo výške 1.527,23 eur brutto mesačne. V tejto súvislosti si odvolací súd nad rámec uvedeného dovoľuje poznamenať, že nemá ani najmenšiu pochybnosť o tom, že pokiaľ sa žalobca samostatným konaním domáha náhrady mzdy v určitej sume brutto mesačne a brutto suma mu je priznaná súdom (v danej veci súdnym zmierným), má vedomosť o zákonnej povinnosti z brutto sumy zaplatiť dane a odvody.

15. Z vykonaného dokazovania bolo v danej veci preukázané, že žalovaný mal vedomosť o výške čistej mzdy, ktorá mu mala byť vyplatená, ktorá skutočnosť bola žalovanému zrejmá z doručenej výplatnej pásky (výplatná páska doručená žalovanému dňa 01.07.2021). Z tejto explicitne vyplývala skutočnosť, že rozdiel v sumách (16.908 eur brutto a 11.385,83 eur netto) predstavoval sumu daní a poistných plnení viažucich sa k mzde zamestnanca, ktorú bol žalobca ako zamestnávateľ povinný za žalovaného ako zamestnanca odviešť.

16. Právna úprava bezdôvodného obohatenia v pracovno-právnych vzťahoch sa odchyľuje od právnej úpravy bezdôvodného obohatenia v Občianskom zákonníku. Zákonník práce v tomto prípade chráni stranu, ktorá je v pracovno-právnych vzťahoch vnímaná ako slabšia strana, a tou je zamestnanec. Vedomosť zamestnanca o tom, že poskytnuté plnenie mu nepatrí, alebo mu bolo poskytnuté omylom, sa neprezumuje. Z ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce vyplýva povinnosť zamestnanca vrátiť zamestnávateľovi neprávom vyplatenú sumu preddavku na daň, preddavku na zdravotné poistenie a poistné na sociálne poistenie len vtedy, ak zamestnanec vedel, alebo musel z okolností predpokladať, že zamestnávateľom poukázaná náhrada mzdy v sebe zahŕňa aj tieto náklady, pričom dôkazné bremeno na preukázanie vedomosti zamestnanca o tom, že mu vyplatená suma nepatrí, zaťažuje zamestnávateľa. Akcentujúc argumentáciu žalovaného, že každý súdny spor je potrebné posudzovať individuálne a osobitne, odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie vychádzal z tých skutkových zistení, že nielen doručená výplatná páska žalovanému (bez ohľadu na časové súvislosti jej doručenia, čo je novotou, ktorá bola uplatnená až v odvolacom konaní), ale aj skutočnosť, že žalovaný mal pred vyplatením sumy uvedenej v predmetnom uznesení k dispozícii jeho vyhotovenie (skutkové zistenia súdu prvej inštancie vymedzené v bode 9. jeho odôvodnenia), z ktorých boli zrejmé údaje o čistej mzde (netto), ktorú mal žalovanému v súvislosti s uznesením žalobca zaplatiť. Žalovaný tak mal vedomosť o tom, aká suma mu mala byť žalobcom vyplatená nielen z doručenej výplatnej pásky, ale aj z uznesenia súdu – schváleného zmieru, v ktorom bola suma uvedená v brutto, v dôsledku čoho bez právneho dôvodu prijal vyššiu sumu o 5.522,17 eur, ktorá bola žalovanému neprávom vyplatená, a preto jej vrátenie žalobca ako zamestnávateľ v zmysle § 222 ods. 6 Zákonníka práce dôvodne požaduje.

17. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, preto dôvodne žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 5.522,17 eur príslušenstvom.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspešný nebol, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).